

[Indenrigs- og boligministeren.]

på sessionerne i de nærmest kommende år, ikke vil være tilstrækkeligt til at dække værnenes og civilforsvarskorpsets nuværende mandskabsbehov. Man har derfor efter forhandling med forsvarsministeriet anset det for nødvendigt, at der søges hjemmel til at tilvejebringe dækning for den således foreliggende mandskabsmangel gennem en successiv nedsættelse af indkaldelsesalderen fra 21 til 20 år over en 4-årig periode, således at der i hvert af årene 1952—55 kan indkaldes en del af de 20-årige til aftjening af værnepligt. Dette nødvendiggør atter en gradvis nedsættelse gennem 4 års perioden af sessionsalderen fra 20 til 19 år.

På denne måde vil der for det første blive mulighed for at skaffe dækning for forsvarrets behov i disse år, hvor de værnepligtige aldersårgange er særlig små.

En nedsættelse af sessions- og dermed indkaldelsesalderen til henholdsvis 19 og 20 år er imidlertid efter den opfattelse, der efterhånden er blevet den almindelige, ønskelig også af andre grunde. Den nuværende alder ved indkaldelsen, ca. 21 år, er utvivlsomt for høj og medfører en forøgelse af de ulemper, der for de værnepligtige er forbundet med indkaldelsen; mange af dem har i denne alder allerede indgået ægteskab, opnået betydelige indtægter o. s. v., samtidig med at de vil have vanskeligere ved at finde sig tilrette og tilpasse sig det militære milieu, end de har i en yngre alder. Spørgsmålet er her i landet blevet undersøgt af en række forskellige sagkyndige kommissioner, f. eks. ungdomskommissionen, kommissionen til undersøgelse af uddannelsesetidens rationelle udnyttelse og den militærpsykologiske kommission, der alle i deres afgivne betænkninger har peget på det ønskelige i, at indkaldelsen — i lighed med hvad der er tilfældet i de fleste fremmede lande — sker i en yngre alder end nu.

Det må under hensyn hertil forventes, at der ved forslaget til en ny værnepligtslov vil blive søgt tilvejebragt hjemmel til en nedsættelse af alderen for sessionsbehandling og indkaldelse i forhold til den i henhold til den nuværende værnepligtslov gældende. Da imidlertid en ny værnepligtslov ikke kan påregnes at foreligge inden sessionen i 1952, der begynder allerede omkring 1. februar, har man foreslået, at der allerede nu i forbindelse med forlængelsen af den midlertidige lov tilvejebringes den nødvendige hjemmel til ved denne session at kunne påbegynde den

nævnte successive nedsættelse af værnepligtsalderen.

Ved en ændring af den midlertidige lovs § 1 har man således foreslået, at indenrigs- og boligministeren bemyndiges til at træffe bestemmelse om, at den nødvendige del af de i 1933 fødte værnepligtige skal fremstille sig for sessionen allerede i året 1952, ligesom man ved en tilføjelse til den midlertidige lovs § 4 har foreslået tilvejebragt hjemmel for, at den del af en aldersårgang, der skal indkaldes til møde allerede i sessionsåret, kan udtages blandt de ældste på vedkommende session udskrevne, hvilket må anses for den rimeligste ordning overfor de værnepligtige. Ved en ændret affattelse af lovens § 6 har man endelig foreslået en bestemmelse, hvorved det bliver muligt at forhindre, at sessionens rammer sprænges derved, at et større antal af de i lægdsrullen optagne værnepligtige benytter sig af deres ret til at fremstille sig for sessionen, uanset at de endnu ikke er pligtige dertil.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at indstille lovforslaget til velvillig og hurtig behandling i det høje ting.

Endvidere skal jeg tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om forlængelse af gyldigheden af midlertidig lov nr. 307 af 29. juni 1945 om tillæg til indkvarteringslovgivningen.*

Tillægget til indkvarteringsloven blev gennemført umiddelbart efter besættelsens ophør for at sikre de nødvendige lokaliteter til indkvartering af dansk og allieret militær og af de tyske flygtninge samt for at muliggøre en gradvis afvikling af de mange beslaglæggelser af fast ejendom, som den tyske værnemagt havde foretaget under besættelsen.

Loven gjaldt oprindelig kun for eet år, men er senere stadig blevet forlænget, således senest ved lov nr. 536 af 29. december 1950 til udgangen af december måned 1951.

Samtidig med forlængelserne er området for lovens virksomhed imidlertid blevet stærkt indskrænket. Siden 1. januar 1950 har den således kun tjent til opretholdelse af de beslaglæggelser og rådighedsindskrænkninger, som på det tidspunkt påhvilede fast ejendom til fyldestgørelse af militære behov. Ifølge loven kan desuden en bestående beslaglæggelse ændres til en rådighedsindskrænkning, således at ejendommen med denne indskrænkning kan gives tilbage til sin ejer.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, at loven finder anvendelse på en